

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZLATARU
STALNA SLUŽBA U KRAPINI
Krapina, Trg dr. Mirka Dražena Grmeka 1

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Zlataru, Stalna služba u Krapini po sucu Barbari Čuček kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Katice Šavorić, OIB: 03602454325 iz Sesveta, Ulica Brune Bušića 7, koju zastupa punomoćnica Ana Čopor, odvjetnica iz Varaždina, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877 sa sjedištem u Zagrebu, Slavenska avenija 6, koju zastupa punomoćnik Hrvoje Matić, odvjetnik iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 11. ožujka 2026. u prisutnosti zamjenice punomoćnice tužiteljice Kristine Kalauz, odvjetnice iz Zagreba i zamjenice punomoćnice tuženika Patricie Brkić, odvjetničke vježbenice s položenim pravosudnim ispitom kod odvjetnika Hrvoja Matića iz Zagreba, 2. lipnja 2026. objavio i

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe članka 3., 6., 19. i 21. ugovora o kreditu broj: 166-081/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, sklopljenog dana 23. svibnja 2006.g. između tužiteljice Katice Šavorić, Sesvete, Brune Bušića 1, OIB: 03602454325, kao korisnika kredita, i prednika tuženika Addiko Bank d.d., Slavenska avenija 6, 10000 Zagreb, OIB: 14036333877 (HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d., Koturaška 47, Zagreb, OIB:14036333877, Podružnica Sesvete, Zagrebačka 16), kao kreditora, u dijelu u kojem je tužitelj obavezan platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva temeljem Odluke o kamatnim stopama tuženika ili drugog akta tuženika, a preko ugovorene kamatne stope od 3,88 % do 01.01.2014.g., a nakon toga zakonski određene kamatne stope od 3,23 %, točnije redom slijedeće odredbe i dijelovi odredaba:

- dio odredbe članka 3. stavka 1. koji glasi: „Kamata se obračunava u CHF, a naplaćuje u kunama po važećem srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.dd. na dan plaćanja.“ u dijelu u kojem se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu,

- dio odredbe članka 6. stavka 1. koji glasi: „...Banka je ovlaštena za cijelo vrijeme otplate kredita promijeniti kamatnu stopu u komercijalnu ako se korisnik kredita ne pridržava bilo koje odredbe ovog Ugovora...“, u dijelu u kojem se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu,

- dio odredbe članka 6. stavka 2. koji glasi:“... Ugovorne strane su suglasne da će se korisniku kredita, ako se pridržava svih odredbi ovog Ugovora 1.3.2007. (prvi ožujka dvijetisućesedme godine) promijeniti kamatna stopa na kamatnu stopu važeću za „kredite za mlade. Nakon promjene kamatne stope, ista se mijenja sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo-Alpe-Adria-Bank d.d. ili drugog akta banke...“, u dijelu u kojem se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu,

- dio odredbe čl. 6 stavka 3. koji glasi:“...Korisnik kredita svojim potpisom na ovom Ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest Banke o visini kamatne stope i visini anuiteta u skladu s promijenjenom kamatnom stopom...“, u dijelu u kojem se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu,

- dio odredbe članka 19. stavka 2. koji glasi: „...Ugovorne strane su sporazumne da Banka visinu i dospelost tražbina iz ovog Ugovora dokazuje izvodom iz svojih poslovnih knjiga, s pečatom i potpisom ovlaštene osobe , ta da javni bilježnik na temelju takve isprave stavi na ovaj Ugovor klauzulu ovršnosti...“, dijelu u kojem se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu,

- dio odredbe članka 21. stavka 3. koji glasi: „...Potpisom na ovom Ugovoru Korisnik kredita, založni dužnici i Sudužnik u cijelosti prihvaćaju odredbe Općih poslovnih uvjeta Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., odredbe i tarife Odluke o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao i Odluku o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., te druge Opće akte Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., sasvim izmjenama i dopunama istih koje budu donesene za vrijeme postojanja tražbine Banke iz ovog Ugovora“, u dijelu u kojem se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu,

pa stoga navedene odredbe i dijelovi odredaba ne proizvode nikakve pravne učinke za ugovorne strane (tužitelja i tuženika).

II. Utvrđuju se ništetnim odredbe članaka 2., 4., 19. i 21. ugovora o kreditu broj: 166-081/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, sklopljenog dana 23. svibnja 2006. između tužiteljice Katice Šavorić, Sesvete, Brune Bušića 1, OIB: 03602454325, kao korisnika kredita, i prednika tuženika, Addiko Bank d.d., Slavonska avenija 6, 10000 Zagreb, OIB: 14036333877 (HYPO ALPE-ADRIA-BANK d.d., Koturaška 47, Zagreb, OIB:14036333877, Podružnica Sesvete, Zagrebačka 16), kao kreditora, u dijelu u kojem je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF, točnije redom slijedeće odredbe i dijelovi odredaba:

- dio odredbe članka 2. stavka 1. koji glasi: „....kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 31.500,00 CHF (slovima: tridesetjednatisućapetsto švicarskih franaka) prema srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita...“, u dijelu u kojem se to odnosi na valutnu klauzulu,

- dio odredbe članka 4. stavka 2. koji glasi:„...Kredit se stavlja u otplatu zadnjeg dana u mjesecu u kojem je kredit iskorišten. Kredit se otplaćuje u 120 (stodvadeset)

mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti 317,13 CHF (tristosedamnaest švicarskih franaka i 13/100) obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan plaćanja...“, u dijelu u kojem se to odnosi na valutnu klauzulu,

- dio odredbe članka 19. stavka 2. koji glasi: „...Ugovorne strane su sporazumne da Banka visinu i dospelost tražbina iz ovog Ugovora dokazuje izvodom iz svojih poslovnih knjiga, s pečatom i potpisom ovlaštene osobe, ta da javni bilježnik na temelju takve isprave stavi na ovaj Ugovor klauzulu ovršnosti...“, dijelu u kojem se odnose na valutnu klauzulu,

- dio odredbe članka 21. stavka 1. koji glasi: „...Ugovornim stranama je Ugovor protumačen te ga u znak prihvata prava i obveza vlastoručno potpisuju i potvrđuju (solemniziraju) kod javnog bilježnika...“, u dijelu u kojem se to odnosi na valutnu klauzulu,

- dio odredbe članka 21. stavka 3. koji glasi: „...Potpisom na ovom Ugovoru Korisnik kredita, založni dužnici i Sudužnik u cijelosti prihvaćaju odredbe Općih poslovnih uvjeta Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., odredbe i tarife Odluke o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao i Odluku o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., te druge Opće akte Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., sasvim izmjenama i dopunama istih koje budu donesene za vrijeme postojanja tražbine Banke iz ovog Ugovora...“, u dijelu u kojem se to odnosi na valutnu klauzulu

pa stoga navedene odredbe i dijelovi odredaba ne proizvode nikakve pravne učinke za ugovorne strane (tužitelja i tuženika).

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877 sa sjedištem u Zagrebu, Slavenska avenija 6, da isplati tužiteljici Katici Šavorić, OIB: 03602454325 iz Sesveta, Ulica Brune Bušića 7, iznos od 3.325,29 EUR (slovima: tri tisuće tristo dvadeset pet eura i dvadeset devet centa) sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 1. listopada 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotnih poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

„Utvrđuju se ništetnim odredbe 1., 2., 3., 4., 5., 7., 8., 9., 10., 11., i 12. Aneksa uz Ugovor o kreditu broj:166-081/06 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, sklopljenog dana 7.1.2016. između tužitelja, kao korisnika kredita, i tuženika, kao kreditora, solemniziranog kod javnog bilježnika Ignaca Vuger iz Sesveta, Karlovačka ulica 2, pod brojem OV-520/2016 dana 21.01.2016.g., u dijelu u kojem su iste odnose

na ništetne odredbe Ugovora o kreditu kojima je tužitelj obavezan platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva temeljem Odluke o kamatnim stopama tuženika ili drugog akta tuženika, a preko ugovorene kamatne stope od 3,88 % do 01.01.2014.g., a nakon toga zakonski određene kamatne stope od 3,23 %, te kojima je ugovorena otplata kredita uz korištenje valutne klauzule vezane za CHF, točnije redom slijedeće odredbe i dijelovi odredaba:

- dio odredba članka 1. stavka 1. koji glasi: „....31.500,00 CHF (slovima: tridesetjednatisućapetsto švicarskih franaka) u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. za CHF...“,

- dio odredbe članka 2. stavka 1. koji glasi: „....a na temelju pisanog prihvata izračuna konverzije od strane korisnika kredita, ovim Aneksom se regulira konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR... ..“

- dio odredbe članka 2. stavka 2. koji glasi: „...1.788,81 EUR (slovima: jednatisućasedamstoosamdesetosam eura i osamdesetjedan cent)...“

- odredba članka 2. stavka 3. koja glasi: „...iznosi 19.500,95 kn (slovima:devetnaesttisućapetsto kuna i devedestpet lipa). Ugovorne strane suglasno utvrđuju da se visina iznosa preplate utvrđena na dan 30.09.2015.g (tridesetog rujna dvijetisućepetnaeste) može promijeniti u prijelaznom razdoblju, o čemu će Banka pisanim putem obavijestiti Korisnika....“,

- odredba članka 2. stavka 7. koja glasi: „...Ugovorne strane suglasno utvrđuju da se visina iznosa manjka utvrđena na dan 30.09.2015. (tridesetog rujna dvijetisućepetnaeste) može promijeniti u prijelaznom razdoblju...“

- odredba članka 3. stavka 6. koja glasi:“...na fiksni dio kamatne stope banka može zaračunati malus koji predstavlja povećanje fiksnog dijela kamatne stope ...“

- odredba članka 3. stavka 8. koja glasi: „...Korisnik kredita svojim potpisom na ovom Ugovoru izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest Banke o visini kamatne stope...“

- odredba članka 4. stavka 2. koja glasi:“....Glavnica kredita utvrđena sukladno Članku 2. ovog Aneksa se vraća u mjesečnim anuitetima. Visina anuiteta, kao i rokovi dospijea, utvrđuju se Planom otplate koji čini sastavni dio ovog Aneksa i koji je dostavljen Korisniku kredita uz izračun konverzije kredita...“

- odredba članka 4. stavka 3. koja glasi: „...Banka će o svakoj promjeni visine anuiteta pismeno obavijestiti Korisnika kredita, koji svojim potpisom na ovom Aneksu izjavljuje da je suglasan i da bez prigovora prihvaća pisanu obavijest Banke o visini i dospijecu anuiteta...“,

- odredba članka 5. stavka 1. koja glasi: „...primjenjuju se datumi i iznosi utvrđeni Otplanim planom iz čl.4. st. 2 ovog Aneksa...“,

- odredba članka 7. stavka 2. koja glasi: "...potraživanje u HRK iskazuje se kao potraživanje denominirano u kunama s valutnom klauzulom u CHF, odnosno ii/ primjena tečaja na dan plaćanja: potraživanja denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR iskazuje se u HRK po ugovorenog tečaju, te tako utvrđeno potraživanje u HRK iskazuje se kao potraživanje denominirano u kunama s valutnom klauzulom u CHF, primjenjujući pritom u oba slučaja ugovoreni tečaj važeći na dan podnošenja zahtjeva za naplatu..."

- odredba članka 7. stavka 6. koja glasi: "...Sudužnik/ci i Jamac/ci-platac/ci izričito izjavljuju da su upoznati s obvezama Korisnika kredita iz osnovnog Ugovora s eventualnim Aneksima kao i za obveze preuzete ovim Aneksom u istom opsegu i kvaliteti, uz uvjete i na način kao i sam Korisnik kredita..."

- odredba članka 7. stavka 7. koja glasi: "...Korisnik kredita, Sudužnik/ci i Jamac/ci izričito izjavljuju da su suglasni da se temeljem Osnovnog ugovora i pripadajućih Aneksa kao javnobilježničkih ovršnih isprava, protiv njih neposredno provede ovrha..."

- odredba članka 8. koja glasi: "...Ugovorne strane su suglasne da Banka visinu i dospelost tražbine Osnovnog ugovora i eventualnih Aneksa uz isti dokazuje izvodom iz svojih poslovnih knjiga..."

- dio odredbe članka 9. stavka 1. koji glasi: "...je Korisnik kredita u obvezi nastaviti plaćati anuitete utvrđene otplatnim planom važećim prije konverzije kredita do dana sklapanja ovog Aneksa..."

- dio odredbe članka 9. stavka 2. koji glasi: "...Ugovorne strane suglasno utvrđuju da će se razlika između uplaćenog iznosa u prijelaznom razdoblju (razdoblje do dana zaključenja ovog Aneksa) i iznosa za uplatu po anuitetu utvrđenom novim otplatnim planom utvrditi kod dospijeća prvog sljedećeg anuiteta po provedbi Aneksa u poslovnim knjigama Banke, te će se tako utvrđena razlika smatrati preplatom ili manje uplaćenim iznosom (manjak). Banka će o ukupnom iznosu preplate, odnosno manjka pisanim putem obavijestiti Korisnika kredita odmah po provedbi Aneksa u poslovnim knjigama Banke.

Korisnik kredita se obvezuje da će, u slučaju da na dan 30.9.2015. (tridesetog rujna dvijetisućetnaeste godine) nema manjak ali u prijelaznom razdoblju isti bude utvrđen, manjak utvrđen u prijelaznom razdoblju podmiriti, primjenom ugovorenog tečaja i načina podmirenja obveza..."

- odredba članka 10. koja glasi: "...Ugovorne strane suglasno utvrđuju da sve ostale odredbe Osnovnog ugovora i eventualnih Aneksa uz isti koje nisu u suprotnosti s odredbama ovog Aneksa ostaju nepromijenjene."

- odredba članka 11. stavka 2. koja glasi: "...Ugovorne strane suglasno utvrđuju da je Banka dužna, ukoliko su ugovorene promjenjive kamatne stope, a sukladno Zakonu o kreditnim institucijama obavijestiti Korisnika kredita o promjeni tih kamatnih stopa..."

- odredba članka 12. stavka 2. koja glasi: "...Potpisom na ovom Aneksu ugovorne strane u cijelosti prihvaćaju odredbe Općih uvjeta poslovanja Hypo Alpe-

Adria-Bank d.d., odredbe i tarife Odluke o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. sa svim izmjenama i dopunama istih koje budu donesene za vrijeme postojanja tražbina Banke iz Osnovnog ugovora i eventualnih Aneksa uz isti...”

pa stoga navedene odredbe i dijelovi odredaba ne proizvode nikakve pravne učinke za ugovorne strane (tužitelja i tuženika).“

V. Odbija se preostali dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 190,03 eura (slovima: sto devedeset eura i tri centa) zajedno sa zateznom kamatom tekućom od 1. listopada 2015. do isplate.

VI. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877 sa sjedištem u Zagrebu, Slavenska avenija 6, da tužiteljici Katici Šavorić, OIB: 03602454325 iz Sesveta, Ulica Brune Bušića 7, nadoknadi troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 1.969,00 eura (slovima: tisuću devetsto šezdeset devet eura), sa zateznim kamatama koje teku od 2. lipnja 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

VII. Odbija se tužiteljica s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu parničnog troška kao neosnovan.

VIII. Odbija se tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka u cijelosti.

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da je tužba za iznos od 1.255,56 eura (slovima: tisuću dvjesto pedeset pet eura i pedeset šest centi) zajedno s pripadajućim zateznim kamatama povučena.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je kao korisnik kredita, sklopila s pravnim prednikom tuženika (Hypo Alpe-Adria-bank d.d., Koturaška 47, Zagreb, OIB:14036333877, Podružnica Sesvete, Zagrebačka 16) kao kreditorom, 23. svibnja 2006. ugovor o kreditu, broj: 166-081/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine (u daljnjem tekstu: Ugovor o kreditu). Tužiteljica navodi da joj je ugovorom o kreditu tuženik odobrio kredit u iznosu od 31.500,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hypo Alpe-Adria Bank d.d. za CHF važećem na dan korištenja ugovora, s rokom otplate od 10 godina, tako da se otplaćuje u 120 mjesečnih anuiteta, u kunskoj protuvrijednosti 317,13 CHF obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo-Alpe-Adria-Banka d.d. na dan plaćanja. Tužiteljica navodi da je člankom 3. ugovora o kreditu ugovoreno kako se kamate računaju od 3,88 % dekurzivno godišnje, te se obračunavaju mjesečno, od dana stavljanja kredita u otplatu i uključene su u anuitete,

da je člankom 6. ugovora o kreditu ugovoreno kako se kamatna stopa iz čl. 3 neće mijenjati do 28.2.2007. ako se korisnik kredita pridržava svih odredbi ovog ugovora te je tuženik ovlašten za cijelo vrijeme otplate kredita promijeniti kamatnu stopu u komercijalnu ako se tužiteljica ne pridržava bilo koje odredbe ugovora o kreditu. Ugovorne strane su suglasne da će se tužitelju, ako se pridržava svih odredbi Ugovora 1.3.2007. promijeniti kamatna stopa na kamatnu stopu važeću za „kredite za mlade“, a nakon promjene kamatne stope, ista se mijenja sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Banka d.d. ili drugog akta banke. Tužiteljica navodi da se nakon sklapanja ugovora o kreditu više puta mijenjala visina prvotno ugovorene kamatne stope od 3,88 %, kao što se mijenjao i tečaj CHF u odnosu na početno ugovoreni tečaj, što je imalo za utjecaj povećanje mjesečnih anuiteta po ugovoru o kreditu, koje je tužiteljica tako povećane i plaćala. Tužiteljica ističe kako su ništetne i nepoštenne odredbe ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valuta za koju je vezana glavnica švicarski franak, te u dijelu u kojem je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovoru o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika. Tužiteljica navodi da buduća redovna kamata određena ugovorom o kreditu kao promjenjiva temeljem jednostrane odluke tuženika nije bila određena, niti određiva u smislu odredbi čl. 270. i čl. 272. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18.), a tužiteljici nisu objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma promjene kamatne stope, kao i odnos s drugim odredbama ugovora o kreditu, tako da bi ona mogla na temelju jasnih i razumljivih kriterija procijeniti i predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze, točnije tužiteljica nije raspolagala s osnovnim parametrima o kojima ovisi kretanje kamatne stope u budućem razdoblju. Osim toga, tužiteljica navodi da su odredbe o kamatnim stopama bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu koji je tuženik unaprijed sastavio, te o njima s tužiteljicom kao potrošačem nije pregovarao niti je tužiteljica imala kakav utjecaj na njihov sadržaj, što znači da je tuženik, kao trgovac i jača ugovorna strana, nametnuo tužitelju obvezu koju nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora, čime je tuženik postupio protivno načelu savjesnosti i poštenja, a što je uzrokovalo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice. Nadalje, tužiteljica navodi da je prilikom ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima u pravnom poslu između tužiteljice i tuženika, tuženik propustio tužiteljicu u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnog ugovora o kreditu. Tužiteljica navodi da kao potrošač nije imala niti znanje niti mogućnosti niti kapaciteta da uvidi sve moguće rizike i ekonomske posljedice vezanja njegove ugovorne obveze za tečaj švicarskog franka vezano za obim njezine obveze i za iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora, o čemu ju je bio dužan informirati tuženik kao trgovac, a što je propustio učiniti. Tužiteljica navodi da tako nije znala da je valuta švicarski franak tzv. „valuta utočišta“, što znači da je ta valuta sigurno ulaganje za banke kao davatelje kredita, a ne i za potrošače, o čemu je tuženik trebao obavijestiti tužiteljicu. Zbog toga tužiteljica navodi da joj odredbe kojima se glavnica veže uz valutu švicarski franak nisu bile razumljive. Tužiteljica navodi da je prilikom ugovaranja predmetnog pravnog posla, tuženik „kreditni proizvod“ s valutnom klauzulom u švicarskim francima prikazao kao povoljniji i sigurniji, te je tužiteljica, postupajući s povjerenjem prema kreditnoj instituciji, prihvatila tako prezentirane činjenice kao točne. Tužiteljica navodi da je tuženik svoje „kreditne proizvode“ prikazao kao gotove, unaprijed pripremljene proizvode i nije ostavio mogućnost da se pregovara o pojedinačnim ugovornim odredbama, slijedom čega je postupajući protivno načelu savjesnosti i poštenja kao osnovnom načelu

obveznog prava predmetnim ugovornim odredbama uzrokovao značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Stoga tužiteljica u tužbi postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora u dijelu koji se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu vezanu za CHF. Također, tužiteljica ističe kako je u odnosu na ugovorne odredbe o promjenjivoj stopi redovne kamate i valutne klauzule iz ugovora o kreditu u CHF vođen sudski postupak zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, koji je 4. 7.2013.g. donio presudu posl.br. P-1401/2012 kojom je utvrđeno da je tuženik (kao I. tuženik): u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03) u razdoblju od 01.04.2005. godine do 06.08.2007. godine i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. do 31.12.2008. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 96/03) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Tužiteljica navodi da je Vrhovni sud Republike Hrvatske 9. 4. 2015. donio presudu posl.br. Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl.br. PŽ-7129/13-4 od 13.6.2014. u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/2012 od 4.7.2013.g.u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je 14.6.2018. donio presudu posl.br. PŽ-6632/17 kojom je odbijena, između ostalog, i žalba ovdje tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu posl.br. P-1401/12 od 4.7.2013. u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula). Tužiteljica navodi da je sukladno članku 502.c Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91,

91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14.) i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 41/14., 110/15., 14/19.), sud u ovom postupku vezan za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da su nišetne odredbe tuženika o promjenjivoj stopi redovne kamate i odredbe o valutnoj klauzuli u ugovoru o kreditu. Tužiteljica navodi da je 7. 1. 2016., kao korisnik kredita, sklopila s tuženikom, kao kreditorom, Aneks uz Ugovor o kreditu broj: 166-081/06 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, solemniziran kod javnog bilježnika Ignaca Vuger iz Sesveta, Karlovačka ulica 2, pod brojem OV-520/2016 dana 21.01.2016.g. (u daljnjem tekstu: Aneks ugovoru o kreditu), kojim je učinjena konverzija kredita uz valutnu klauzulu u eurima. Tužiteljica navodi da je Aneksom ugovora o kreditu utvrđeno kako je sukladno izračunu konverzije stanje glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR na dan 30.9.2015. iznosi 1.788,81 EUR u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. za EUR. Tužiteljica navodi da su Aneksom ugovoru o kreditu odredbe iz Ugovora o kreditu izmijenjene u pogledu valutne obveze, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice, te je postignut sporazum o raspolaganju pretplatom. Tužiteljica ističe kako su nišetne i nepoštene odredbe Aneksa ugovoru o kreditu u dijelu u kojem se iste odnose na nišetne odredbe ugovora o kreditu, točnije u dijelu u kojem su izračuni navedeni u odredbama Aneksa ugovoru o kreditu dobiveni temeljem nišetnih odredaba ugovora o kreditu. Tužiteljica navodi da je u Aneksu ugovoru o kreditu prvenstveno pogrešno obračunat iznos pretplate po ugovoru o kreditu. Nadalje, tužiteljica navodi da je u Aneksu ugovoru o kreditu kao početni parametar izmijenjenog ugovornog odnosa utvrđen iznos nedospjele/neotplaćene glavnice u CHF po ugovoru o kreditu, koji je zatim pretvoren u EUR. Tužiteljica navodi da je taj iznos nedospjele/neotplaćene glavnice u CHF po ugovoru o kreditu pogrešno obračunat, jer je prilikom tog izračuna tuženik primijenio nišetne odredaba ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula, točnije tijekom čitavog računskog razdoblja računao je s promijenjenim kamatnim stopama sukladno svojoj Odluci o promjeni kamatnih stopa te je računao i s promjenama tečaja CHF kroz navedeni period. Tužiteljica navodi da je rezultat toga bio pogrešan izračun neotplaćene glavnice u EUR, pa samim time i pogrešno utvrđeni iznos mjesečnog anuiteta kojeg je tuženik dužan plaćati po Aneksu ugovora o kreditu. Tužiteljica navodi da su i iznos neotplaćene glavnice i iznos mjesečnog anuiteta izračunati u većim iznosima nego što to bi to bilo kad bi se uzele u obzir uplate tužitelja tijekom cijelog kreditnog razdoblja do konverzije, te kada bi se uzela u obzir činjenica nišetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF (točnije kada bi se visina anuiteta po ugovoru o kreditu računala na način da se primjeni tijekom cijelog tog perioda početni tečaj, te početno ugovorena kamatna stopa od 3.88 % do 1.1.2014., a nakon toga zakonski određena kamatna stopa od 3,23 %). Stoga tužiteljica u tužbi postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje nišetnosti odredbi i dijelova odredaba Aneksa ugovoru o kreditu, u dijelu u kojem su iste odnose na nišetne odredbe ugovora o kreditu koji se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu vezanu za CHF. Tužiteljica ističe da sama činjenica da su stranke sklopile Aneks ugovoru o kreditu ne znači da je tužiteljica izgubila pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu i Aneksa ugovoru o kreditu nišetne, kao i pravo na povrat preplaćenih iznosa po toj osnovi. Tužiteljica navodi da je ovakav pravni stav zauzeo i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci posl.br. Rev-2868/18-2 od 12. 2. 2019., u kojoj se također navodi i kako nišetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu nišetan ugovor ne

postaje valjan ni kad uzrok ništetnosti naknadno nestane (čl. 326. st. 1. ZOO), osim u izuzetnim uvjetima koje propisuje čl. 326. st. 2. ZOO, a koji u predmetnom slučaju nisu ispunjeni (da je zabrana manjeg značaja i da je ugovor u cijelosti ispunjen). Tužiteljica navodi da se sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu nije odrekla tražbine prema tuženiku koju ima temeljem ništetnih odredaba ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, a niti je sklapanjem istog Aneksa ta ništetnost otklonjena. Kako su, dakle, odredbe Ugovora o kreditu ništetne u dijelu u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula to tužiteljica tvrdi da se te odredbe među strankama ne mogu primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi, odnosno, sukladno članku 323. ZOO tuženik je dužan vratiti tužiteljici sve što je primila po osnovama koje su utvrđene ništetnima. Iako bi tužiteljica imala pravo na isplatu na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta po Ugovoru o kreditu i to kao razliku između iznosa kojeg je tužiteljica platila na temelju obračuna tuženika prema promjenjivoj kamatnoj stopi i iznosa obračunatom prema početnoj stopi od 3,88 % za redovnu kamatu, a nakon 01.01.2014.g. (i početka primjene Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 143/13)) prema zakonski određenoj kamatnoj stopi od 3,23 %, isti navedeni iznos preplate po osnovi promjenjivih kamatnih stopa tužiteljica ovom tužbom ne traži jer je u zastari, međutim traži iznos umanjenja glavnice koji je izravna posljedica ovih odredbi, radi čega je nužno i navedene odredbe također proglasiti ništetnima, pa ih se isključivo u tu svrhu potraživanja iznosa umanjenja glavnice) i spominje i objašnjava u historijatu tužbe. Tužiteljica navodi da ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta po ugovoru o kreditu i to kao razliku između iznosa kojeg je tužiteljica platila na temelju obračuna promjene valute po srednjem tečaju tuženika i iznosa obračunatog prema početnom tečaju iz razloga jer su jedino gore navedeni parametri glede kamatne stope i tečaja bili poznati tužiteljici prilikom sklapanja ugovora o kreditu. Tužiteljica navodi da joj na svaki pojedinačno utvrđeni preplaćeni iznos dugovanja, pripada i zatezna kamata koja teče od dana dospijeća svakog pojedinog iznosa do konačne isplate, a sukladno čl. 1115. ZOO. Tužiteljica navodi da je u Informativnom sažetku izračuna konverzije na dan 30.9.2015. utvrđeno da neotplaćena glavnica po ugovoru o kreditu na dan 30.9.2015.g. iznosi 1.788 EUR, dok ista stvarno na taj dan iznosi 1.543,78 EUR / 11.631,58 kn. Tužiteljica navodi da kad bi se uzele u obzir uplate tužiteljice tijekom cijelog kreditnog razdoblja do konverzije, te kada bi se uzela u obzir činjenica ništetnosti odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli u CHF (točnije kada bi se visina anuiteta po Ugovoru o kreditu računala na način da se primjeni tijekom cijelog tog perioda početni tečaj, te početno ugovorena kamatna stopa od 3,88 % do 01.01.2014.g., a nakon toga zakonski određena kamatna stopa od 3,23 %), postojala bi razlika u glavnici kod preračunavanja kredita iz CHF u kredit u EUR u visini od 1.846,18 kn/245,03 EUR na dan 30.9.2015. Tužiteljica navodi da s obzirom da je tuženik prilikom konverzije priznao navedenu razliku u glavnici u visini od 1.788,81 EUR na dan 30.9.2015., oštetio je tužiteljicu za iznos od 1.846,18 kn / 245,03 EUR. Slijedom navedenog, tužiteljica u tužbi postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti odredbi ugovora o kreditu i aneksa ugovoru o kreditu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu te s osnove ništetnosti tih odredbi postavlja kondemnatorni tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od 4.525,85 eura, uvećano za zakonsku zateznu kamatu, na svaki pojedini mjesečni iznos te isplatu iznosa od 245,03 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 1.10.2015. s osnove razlike glavnice.

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Ne spori da je s tuženikom sklopio navedeni ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, no ističe da su stranke predmetni ugovor izmijenile u dijelu valute obveze i kamatne stope sklapanjem Aneksa uz ugovor o kreditu. Tuženik je bio obvezan ponuditi tužitelju sklapanja predmetnog Aneksa sukladno Zakonu o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", br. 102/15). Tuženik se poziva na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 4. ožujka 2020. donesenom u oglednom postupku Gos 1/2019 te ističe kako je Aneksom provedena konverzija u skladu sa Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15) iz kojeg razloga tužitelj nema pravni interes voditi ovaj postupak, a niti bilo kakvo pravo na dodatnu isplatu. U odnosu na ništetnost odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi tuženik navodi da je člankom 19.e. Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 75/09., 112/12., 143/13., 147/13., 9/15., 78/15., 102/15. i 143/13) naloženo tuženiku i drugim bankama da izjednače korisnike kredita sa monetarnom klauzulom u CHF sa korisnicima kredita sa monetarnom klauzulom u EUR valuti i to ponudom novog ili izmijenjenog ugovora. Budući da je tuženik morao postupiti u skladu sa predmetnim zakonom, tuženik navodi da je predložio tužitelju sklapanje Aneksa kojim se mijenjaju odredbe ugovora, a što uključuje odredbu o valuti obveze i kamatnim stopama. Tuženik navodi da je tako tužitelj sklapanjem Aneksa u cijelosti izmijenio odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu, člankom 3. Aneksa ugovora o kreditu. Tuženik navodi da se Aneks primjenjuje na pravni odnos stranaka retroaktivno, a što proizlazi i iz otplatnog plana koji je tužitelj primio uz aneks gdje je obračunata konverzija ugovora o kreditu na temelju izmijenjenih odredbi. Tuženik navodi da je tako visina otplate anuiteta (glavnica i kamata) određena istovrsno kao i u ugovorima o kreditu s valutnom klauzulom u EUR valuti i to od dana početka otplate ugovora o kreditu. Stoga, tuženik navodi da je Aneksom ugovora o kreditu izmijenjena odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu, i to člankom 3. na način da je određeno da kamatna stopa predstavlja zbroj promjenjivog dijela kamatne stope i fiksnog dijela kamatne stope dok se promjenjiva kamatna stopa veže uz šestomjesečni EURIBOR te se ista u skladu s EURIBOR-om usklađuje odnosno mijenja. Tuženik navodi da je odredba članka 3. usklađena sa čl. 11.a ZPK, a koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Aneksa. Stoga, tuženik navodi da je za cijelo vrijeme trajanja ugovora obveza po promjenjivoj kamatnoj stopi određiva jer se ista mijenja sukladno objektivnom pokazatelju tj. promjeni EURIBOR-a na tržištu. U odnosu na ništetnost odredbe o valutnoj klauzuli, tuženik navodi da su sklapanjem Aneksa ugovorne strane suglasno izmijenile obvezu vraćanja kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR za cijelo vrijeme trajanja ugovornog odnosa. Tako su odredbe čl. 2. i 3. ugovora o kreditu u cijelosti zamijenjene odredbom čl. 2. Aneksa ugovora o kreditu i to retroaktivno. Također, ugovor s valutnom klauzulom u EUR valuti ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača budući da, niti u vrijeme sklapanja ugovora, a ni danas, ne postoji veliki rizik tečajnih razlika. Tuženik je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju ugovora o kreditu, kao i upozorio na eventualne rizike valutnih klauzula, pa tako i CHF valutne klauzule. Nadalje, tuženik je kod kredita s valutnom klauzulom proveo edukaciju djelatnika, kako u pogledu samih komercijalnih uvjeta, tako i u odnosu na prodaju tih proizvoda klijentima. Upravo je zbog navedenog vidljivo da je tuženik vodio računa o klijentima i načinu prezentacije uvjeta kredita klijentima, pa u tu svrhu prilaže pisani iskaz svjedoka gđe Ive Krhlanko Cvetko, a radi utvrđenja navedenih činjenica i okolnosti. Nadalje, Zakonom o obveznim odnosima dopuštena

je odredba ugovora kojom se vrijednost ugovorne obveze izračunava na temelju tečaja valute Republike Hrvatske u odnosu prema stranoj valuti. Stoga je izvjesno da je tuženik postupao u skladu sa zakonom pa tužitelj potpuno neosnovano ističe da bi ugovaranjem valutne obveze u CHF tuženik bio nepošten. Tuženik je prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao u dobroj vjeri, slijedom čega tužitelj, čak i da je osnovan tužbeni zahtjev, nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe. Tuženik ističe da promjena tečaja strane valute ni na koji način nije mogla biti predvidiva, niti je tuženik mogao procijeniti kretanje tečaja CHF, stoga tvrdi da nije mogao predmetnu valutnu klauzulu koristiti radi stjecanja dobiti jer ni on sam nije znao kakve će okolnosti nastupiti u idućih 10 godina. U odnosu na ništetnost aneksa uz ugovor o kreditu tuženik navodi da predmetni aneks uz ugovor o kreditu predstavlja sporazum o konverziji. Tuženik posebno ističe da predmetnim Aneksom nije došlo do konvalidacije eventualno ništetne odredbe tj. ista nije pravno osnažena, što uostalom i nije moguće po odredbama ZOO-a. Međutim, ovdje je došlo do zamjene postojeće odredbe novom. Tu nema govora o konvalidaciji ništetne odredbe, budući da više nije riječ o istoj odredbi. Dakle, odredbe Aneksa u dijelu promjenjive kamatne stope i valutne klauzule u EUR treba promatrati kao nove odredbe kojima su ugovorne strane slobodno i u skladu s načelom slobode ugovaranja uredile svoje odnose s retroaktivnim učinkom i koje nisu ništetne. Konačno, odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, u presudi posl. br. Rev-1172/18 od 19. ožujka 2019. zauzet je stav kako se eventualno ništetne ugovorne odredbe mogu izmijeniti voljom stranaka. Tako sud ističe: „Odredbama ZID ZoPK/12 je dakle pružena mogućnost strankama ugovora da same otklone razloge djelomične ništetnosti odredbe čl. 2. i 7. predmetnog ugovora, pri čemu je Banci naloženo određivanje parametara koje prati u kontekstu donošenja odluke o korekciji promjenjive kamatne stope, a koji su jasni i poznati potrošačima, na način da banka mora ponuditi potrošaču parametre čija promjena ne ovisi o volji jedne ugovorne strane, a to primjerice mogu biti referentna kamatna stopa (npr. EURIBOR, LIBOR), indeks potrošačkih cijena, premija na kreditni rizik Republike Hrvatske i slični parametri (stranica 16 presude).“ U konačnici, izmjena odredbi smisao je Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju. Kad se predmetne odredbe ne bi mogle valjano izmijeniti, kako bi zakonodavac mogao naložiti tuženiku takvu obvezu? Odredbe o valuti obveze i promjenjivoj kamatnoj stopi izmijenjene su u skladu sa zakonom. Budući da je zakonodavac naložio predmetnu promjenu s retroaktivnim učinkom, tužitelj je stavljen u položaj kao da je od dana sklapanja ugovora iznos kredita i povrat vezan za EUR valutu. Tako je tužitelj nakon konverzije ispunjavao svoju obvezu iz ugovora o kreditu u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju banke za EUR valutu. Slijedom navedenog, tužitelj ne može osnovano zahtijevati pravnu zaštitu kao da još uvijek ima obvezu po ugovoru o kreditu u CHF valuti. Isto, jer je kolektivnom presudom utvrđeno pravo na zaštitu samo onih korisnika kredita kojima je obveza vezana za CHF valutu. U odnosu na pravni interes tužitelja tuženik posebno ukazuje na obrazloženje presude VSRH Rev-2221/18, i to str. 21-22. obrazloženja koje glasi: „Kod činjenice da je tužitelj odlukom Vlade Republike Hrvatske u smislu odredbi ZZP/09 određen osobom ovlaštenom za pokretanje postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, a tužitelj pokrenuo ovaj postupak vezano za ništetnost ugovornih odredbi iz ugovora o kreditiranju u kojima je ugovoren švicarski franak kao valuta uz koju je vezana glavnica kredita, a koji ugovori su sklapani u razdoblju 2004.-2008., a za koje ugovorne odredbe tužitelj smatra da su nepoštene te ništetne, onda se nameće zaključak kako je tužitelj imao pravni interes za pokretanje ovog postupka u vrijeme podnošenja tužbe, a koji pravni interes postoji i dalje, unatoč tome da je Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti

potrošača ("Narodne novine", broj 102/15) omogućeno korisnicima tih kredita konverzija iznosa kredita vezanih uz švicarski franak vezati uz EUR. To stoga što je tim Zakonom potrošačima – korisnicima kredita ponuđena mogućnost konverzije kreditnog duga vezanog uz švicarski franak, vezati uz valutu EUR, ali ne kao njihova obveza, što znači da su i dalje u neodređenom broju ostali na snazi ugovori sklopljeni sa valutnim klauzulama u švicarskim francima, a time i dalje pitanje valjanosti takvih ugovornih odredbi ostalo sporno. U takvim okolnostima i dalje postoji pravni interes tužitelja za vođenje ovog postupka.“ Dakle, obrazlažući pitanje pravnog interesa za utvrđenjem ništetnosti odredbi ugovora o kreditu koji su temeljem posebnog propisa konvertirani, Vrhovni sud Republike Hrvatske je iznio jasan i nedvojben stav da takav interes postoji kod onih ugovora koji su ostali na snazi s valutnom klauzulom u CHF, dakle nekonvertirani ugovori o kreditu. Stoga, kako je ovdje napravljena konverzija, i sporna odredba je zamijenjena novom, i to s retroaktivnim učinkom, tužitelj nema više interesa voditi ovaj postupak, niti ima pravo na bilo kakvo obeštećenje. Vrhovni sud Republike Hrvatske rješenjem od 4. ožujka 2020., donesenom u oglednom postupku Gos 1/2019, zauzeo je pravni stav kako: „Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15.) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.“ Dakle, predmetnom odlukom je utvrđeno da je aneks o konverziji valjan i da proizvodi pravne učinke. To znači da se pravni učinci ocjenjuju u cijelosti i punom opsegu, a to se odnosi onda i na retroaktivan učinak aneksa. Kada to ne bi bilo tako, tada utvrđenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske da je aneks valjan i da proizvodi pravne učinke ne bi imalo nikakvog smisla. Stoga, imajući u vidu valjanost aneksa, tužitelj nema pravo na povrat plaćenog na temelju eventualno ništetnih odredbi osnovnog ugovora. Konačno, da se u ovom slučaju radi o retroaktivnoj primjeni aneksa, potvrdio je i Ustavni sud Republike Hrvatske u spojenim predmetima U-I-3685/2015 i dr., rješenjem od 4. travnja 2017. gdje se navodi: „U konkretnom slučaju, s obzirom na prethodno izložena relevantna utvrđenja (v. točke od 28. do 29. rješenja), Ustavni sud ocjenjuje da su potrebni uvjeti retroaktivnosti u ranije izloženom smislu zadovoljeni.“ Dodatno, tuženik ističe da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u oglednom postupku Gos-1/2019, zauzeo stav da se pravni interes za podnošenje tužbe kod tzv. konvertiranih kredita odnosi na pravne situacije kada konverzija nije pravilno provedena: „U svakom slučaju ne bi se moglo isključiti postojanje pravnog interesa kod onih razloga eventualne nevaljanosti ugovora koji izviru iz općeg obveznog uređenja, neovisnih o posebnom zakonskom uređenju ZID ZPK (npr. poslovna nesposobnost) ili u slučaju onih konverzija koje nisu provedene suglasno strogim odredbama tog Zakona. (stranica 6. rješenja)“. Logičnim tumačenjem nameće se zaključak kako tužitelj sklapanjem aneksa, u situaciji kada je konverzija provedena u skladu sa ZIDZPK, nema više pravni interes niti pravo potraživati daljnje iznose na ime obeštećenja. Sudski vještak, Ručević vještačenja d.o.o. potvrdio je ispravnost načina izračuna konverzije od strane tuženika. Isto se prilaže kao dokaz da je konverzija provedena sukladno ZIDZPK. Tuženik navodi da tužitelj zahtijeva isplatu u visini koja očigledno predstavlja razliku kao da valutna klauzula nije bila niti ugovorena te kao da konverzija nije provedena. Tuženik prvenstveno ističe da bi takvim uređenjem prava i obveza stranaka sud u potpunosti dokinuo slobodno uređivanje obveznih odnosa iz čl. 2. ZOO-a i protivno volji ugovornih stranaka utvrdio ugovornu obvezu kao da valute obveze nije niti bilo. Nesporo je da su stranke svojom slobodnom voljom sklopile ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF. Tužitelj u tužbi nije ni na koji način obrazložio koja druga valuta obveze bi se trebala primijeniti. Ovako postavljenim tužbenim zahtjevom tužitelj stvara okolnosti u kojima se

primjenjuje fiksni tečaj, ali pod daleko povoljnijim uvjetima nego što je tuženik nudio za ugovore bez valutne klauzule. Nadalje, ukoliko tužitelj tvrdi da se predmetni ugovor o kreditu treba smatrati „kunskim kreditom“ to tuženik ističe kako bi se u tom slučaju izračun trebao izvršiti primjenom kamatne stope primjenjive na kredite u HRK valuti u predmetnom vremenskom periodu. Naime, u prilog tom stavu govori i činjenica da je Zakon o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15) prilikom konverzije naložio primjenu kamatne stope jednake kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju su banke primjenjivale na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu. Stoga je tada predmetni izračun sačinjen u skladu sa zakonom, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem ročnosti, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF. Pored toga, tuženik prigovara i postavljenom zahtjevu za plaćanjem kamatne stope od dana svakog pojedinačnog anuiteta pa do isplate. Naime, sukladno čl. 1115. ZOO-a zatezne kamate vraćaju se od dana stjecanja samo ako je stjecatelj nepošten, a inače od dana podnošenja zahtjeva, u ovom slučaju tužbe. Sudska praksa nepoštenje (nesavjesnost) stjecatelja veže uz to je li neosnovano osiromašeni zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove prije podnošenja tužbe. S obzirom na to da u ovom postupku tužitelj nije dokazao da je prije podnošenja tužbe zahtijevao vraćanje stečenog bez osnove, prema tome nije dokazao ni da je tuženik prije podnošenja tužbe postao nesavjestan stjecatelj, odnosno da nije postupao u dobroj vjeri prilikom sklapanja ugovora. Tuženik ovdje ukazuje i na stav građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojim je zauzeto shvaćanje da ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Iako predmetni slučajevi nisu identični, oni su svakako usporedivi budući da je ugovor o kreditu vrsta ugovora o zajmu. Stoga tuženik smatra kako nema osnove za tumačenje njegovog postupanja kao nepoštenog budući da Vrhovni sud RH u ranijim odlukama (iako se radilo o ugovoru o zajmu, a ne o kreditu), ponašanje ugovornih strana koje je bilo protivno izričitoj zakonskoj zabrani nije tumačio kao nepošteno. Tuženik ističe prigovor zastare iz razloga kako slijedi. U slučaju ako bi tužitelj isticao pravni stav kako je podnošenjem kolektivne tužbe u predmetu P-1401/12 prekinut tijek zastarnog roka za tužitelja u ovom postupku, tuženik ističe da ne postoji niti jedna zakonska odredba koja bi određivala prekid zastarnog roka za pojedinačno potraživanje na temelju postupka radi zaštite kolektivnih interesa i prava koji se nalaze u glavi 32. ZPP-a. Osnovna zadaća suda je suditi na temelju Ustava, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava. Stoga je sud ovlašten tumačiti zakonske odredbe u slučaju kada iste postoje. Budući da odredba čl. 241. ZOO-a uređuje isključivo pravnu situaciju kada tužitelj pokrene određenu pravnu radnju prema dužniku, razvidno je da se ista ne bi mogla primijeniti u ovoj konkretnoj situaciji. Posebno s obzirom na činjenicu da se ne radi o identičnom postupku jer je kolektivna tužba pokrenuta radi deklaratornog utvrđenja dok tužitelj u ovom postupku potražuje isplatu. Primjena čl. 241. ZOO u ovom kontekstu dovela bi u pitanje pravnu sigurnost i legitimna očekivanja tuženika kao elemenata vladavine prava, a što predstavlja jednu od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske. Stoga, tuženik ističe kako se na eventualno potraživanje tužitelja primjenjuje zastarni rok od pet godina, računajući od dana plaćanja svakog pojedinog anuiteta. Tuženik smatra da bi prihvaćanjem tužbenog zahtjeva sud one potrošače koji su sklopili ugovor o kreditu sa

CHF valutnom klauzulom, neosnovano stavio u povoljniji položaj u odnosu na potrošače koji su sklopili ugovore o kreditu s fiksnom kamatnom stopom, s valutnom klauzulom u EUR ili bez valutne klauzule. Slijedom navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja te ga obveže da naknadi troškove postupka tuženiku.

3. Nakon provedenog financijskog vještačenja, tužiteljica je podneskom od 2. veljače 2026. te konačno podneskom od 6. veljače 2026., precizirala tužbeni zahtjev tako da nakon obračuna zateznih kamata na mjesečne iznose razlika po osnovi ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, za razdoblje od dana dospijeća prve obveze pa do konverzije 30. rujna 2015., kao i nakon uračunavanja efekata konverzije, potražuje iznos glavnice od 3.325,29 eura sa zateznom kamatom od 1. listopada 2015. te isplatu iznosa od 190,03 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od 1. 10. 2015. s osnove razlike glavnice.

4. Budući da je tužbeni zahtjev smanjen, ne radi se o preinaci tužbe u smislu odredbe iz čl. 191. st. 3. Zakon o parničnom postupku („Narodne novine“, broj: 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., proć. tekst 25/13., 89/14., 70/19. i 80/22., dalje: ZPP). Prema odredbi iz čl. 191. st. 3. ZPP-a, tužba nije preinačena ako je tužitelj promijenio pravnu osnovu tužbenog zahtjeva, ako je smanjio tužbeni zahtjev ili ako je promijenio, dopunio ili ispravio pojedine navode, tako da zbog toga tužbeni zahtjev nije promijenjen, slijedom čega se u konkretnom slučaju ne radi o preinaci tužbe, već o povlačenju tužbe.

5. Tužiteljica je podneskom od 2. veljače 2026. povukla dio tužbenog zahtjeva za iznos od 1.255,56 eura, što se smatra djelomičnim povlačenjem tužbe, prema pravnom shvaćanju Sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 26. travnja 2021. u kojem se navodi da je smanjenje tužbenog zahtjeva (iako nije preinaka tužbe) djelomično povlačenje tužbe iz članka 193. ZPP-a zbog čega je valjalo odlučiti kao u izreci ovog rješenja.

6. Budući da je tužiteljica povukla tužbu nakon što se je tuženik upustio u raspravljanje o glavnoj stvari, za povlačenje tužbe potreban je njegov pristanak na temelju odredbe iz čl. 193. st. 2. ZPP-a. Tuženik se na glavnoj raspravi od 3. veljače 2026. upustio u raspravljanje pa se smatra da je pristao na djelomično povlačenje tužbe pri čemu nije zatražio trošak.

7. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u popis uplata za namirenje obveza po kreditu izvršenih u razdoblju od ugovaranja kredita do 30. rujna 2015. (list 21-23, 190-192 spisa), proćitao je ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju novćane tražbine broj 166-081/2006 od 23. svibnja 2006 (list 25-30 spisa), Aneks uz ugovor o kreditu broj 166-081/2006 od 7. sijećnja 2016. (list 31-36 spisa), otplatni plan (list 50-54 spisa), obavijesti o promjenama kamatnih stopa (list 55-61 spisa), obavijest o parametrima kamatne stope (list 62-63 spisa), izračun konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF od 5. studenog 2015 (list 64-65, 182-184 spisa), proćitao je izjavu svjedoka Ive Krhlanko Cvetko od 24. kolovoza 2020. (list 81-85 spisa), mišljenje stalnog sudskog vještaka Rućević vještaćenja d.o.o. (list 89 spisa), izvršio je uvid u tablicu G1: kamatne stope banke na kunske kredite bez valutne klauzule (list 104-112 spisa), obavijest o promjenama kamatnih stopa po kreditu od 25. 9. 2024. (list 171 i 177 spisa), otplatni plan za kredit (list 172-175 spisa),

pregled prometa za klijenta od 25.9.2024. (list 176, 202-212 spisa), specifikaciju uplata (list 178-181 spisa), simulirani otplatni plan u EUR (list 186-188 spisa), nacrt Aneks uz ugovor o kreditu broj 166-081/2006 od 5. studenog 2015. (list 194-197 spisa), bitne informacije o konverziji kredita vezanih uz švicarski franak (list 200-201 spisa), izračun efektivne kamatne stope za kredite građanstvu od 25. 5. 2006. (list 213-217 spisa), provedeno je financijsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku za financije, računovodstvo i vrijednosne papire Darku Prpiću iz Zagreba od 5. studenog 2025. (list 218-232 spisa), sud je usmeno saslušao na raspravi stalnog sudskog vještaka Darka Prpića te je proveden dokaz saslušanjem tužiteljice.

8. Tuženik je odustao od saslušanja svjedoka Sanje Vidović na glavnoj raspravi od 3. veljače 2026.

9. Izjava svjedoka Ive Krhlanko Cvetko od 24. kolovoza 2020., ovjerena od javnog bilježnika Ilinke Lisonek iz Zagreba, pod brojem: Ov-5477/2020 (list 96-100 spisa) nije bitna za ishod ovog postupka jer u toj izjavi ista govori općenito o proizvodima koje su nudili strankama, kretanju valute CHF, proceduri sklapanja ugovora u kreditu, edukaciji zaposlenika banke, a ne o načinu na koji je ugovor sklopljen u konkretnom slučaju s tužiteljem.

10. Drugih dokaznih prijedloga stranke nisu imale.

11. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

12. Nije sporno:

- da je tužiteljica kao korisnik kredita s prednikom tuženika Hypo Alpe-Adria-bankom d.d. sklopila ugovor o kreditu broj: 166-081/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 23. svibnja 2006., kojim joj je odobren stambeni kredit u kunsnoj protuvrijednosti iznosa od 31.500,00 CHF, prema srednjem tečaju CHF Hypo Alpe-Adria-bank d.d. važećem na dan korištenja kredita, a u svrhu dovršenja kuće (čl. 2. ugovora);

- da se prema članku 3. ugovora na kredit obračunavaju kamate od 3,88 % dekurzivno godišnje, a prema čl. 6. ugovora banka je ovlaštena izvršiti promjenu kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama banke;

- da se prema članku 3. stavka kamate obračunavaju u CHF, a naplaćuje u kunama po važećem srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.dd. na dan plaćanja;

- da su prema članku 6. stavku 2. ugovorne strane suglasne da će se korisniku kredita, ako se pridržava svih odredbi ovog ugovora 1. 3. 2007. promijeniti kamatna stopa na kamatnu stopu važeću za „kredite za mlade, a nakon promjene kamatne stope, ista se mijenja sukladno Odluci o kamatnim stopama Hypo-Alpe-Adria-Bank d.d. ili drugog akta banke;

- da je prema članku 6. stavku 3. ugovoreno da je korisnik kredita suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest Banke o visini kamatne stope i visini anuiteta u skladu s promijenjenom kamatnom stopom,

- da su prema članku 19. stavku 2. ugovorne strane sporazumne da Banka visinu i dospelost tražbina iz ovog ugovora dokazuje izvodom iz svojih poslovnih knjiga, s pečatom i potpisom ovlaštene osobe, ta da javni bilježnik na temelju takve isprave stavi ugovor klauzulu ovršnosti;

- da je prema članku 21. stavku 1. ugovornim stranama ugovor protumačen te ga u znak prihvata prava i obveza vlastoručno potpisuju i potvrđuju (solemniziraju) kod javnog bilježnika;

- da prema članku 21. stavku 3. korisnik kredita, založni dužnici i sudužnik u cijelosti prihvaćaju odredbe Općih poslovnih uvjeta Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., odredbe i tarife Odluke o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. kao i Odluku o kamatnim stopama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., te druge Opće akte Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., sasvim izmjenama i dopunama istih koje budu donesene za vrijeme postojanja tražbine Banke iz ovog ugovora;

- da se prema čl. 4. st. 2. ugovora o kreditu kredit otplaćuje u 120 mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti 317,13 CHF, obračunatih po srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-bank d.d. na dan plaćanja;

- da su tijekom otplate kredita odlukom kreditora u više navrata promijenjene kamatne stope te se mijenjao i tečaj CHF prema kojem su se obračunavali anuiteti,

- da su stranke 7. siječnja 2016. zaključile Aneks uz ugovor o kreditu broj 166-081/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", br. 102/2015,) kojim je provedena konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR i to u skladu s odredbama tog Zakona,

- da je prema članku članka 1. stavku 1. Aneksa utvrđeno da je zaključenim ugovorom korisniku kredita odobren kredit u iznosu od 31.500,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. za CHF;

- da se prema članku 2. stavku 1. Aneksa na temelju pisanog prihvata izračuna konverzije od strane korisnika kredita, Aneksom s regulira konverzija kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR;

- da prema članku 2. stavku 2. Aneksa stanje glavnice kredita denominiranog u kunama iznosi 1.788,81 EUR;

- da prema članku 2. stavku 3. Aneksa preplata na dan 30. rujna 2015. iznosi 19.500,95 kn te ugovorne strane suglasno utvrđuju da se visina iznosa preplate utvrđena na dan 30. 9. 2015.g može promijeniti u prijelaznom razdoblju, o čemu će Banka pisanim putem obavijestiti Korisnika;

- da su prema članku 2. stavka 7. Aneksa ugovorne strane suglasno utvrdile da se visina iznosa manjka utvrđena na dan 30. 9. 2015. može promijeniti u prijelaznom razdoblju:

- da prema članku 3. stavku 6. Aneksa na fiksni dio kamatne stope banka može zaračunati malus koji predstavlja povećanje fiksnog dijela kamatne stope;

- da je prema članku 3. stavku 8. Aneksa korisnik kredita suglasan i da bez prigovora prihvaća pismenu obavijest Banke o visini kamatne stope;

- da se prema članku 4. stavka 2. Aneksa glavnica kredita utvrđena sukladno članku 2. ovog Aneksa vraća u mjesečnim anuitetima, da se visina anuiteta, kao i rokovi dospijea, utvrđuju Planom otplate koji čini sastavni dio Aneksa i koji je dostavljen Korisniku kredita uz izračun konverzije kredita;

- da je prema članku 4. stavku 3. Aneksa ugovorena da će banka o svakoj promjeni visine anuiteta pismeno obavijestiti Korisnika kredita, koji je suglasan i da bez prigovora prihvaća pisanu obavijest Banke o visini i dospijeću anuiteta;

- da je prema članku 5. stavku 1. Aneksa ugovoreno da se primjenjuju datumi i iznosi utvrđeni otplatnim planom iz čl.4. st. 2. ovog Aneksa;

- da se prema članku 7. stavku 2. Aneksa potraživanje u HRK iskazuje kao potraživanje denominirano u kunama s valutnom klauzulom u CHF, odnosno ii/ primjena tečaja na dan plaćanja: potraživanje denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR iskazuje u HRK po ugovorenom tečaju, te tako utvrđeno potraživanje u HRK iskazuje kao potraživanje denominirano u kunama s valutnom klauzulom u CHF, primjenjujući pritom u oba slučaja ugovoreni tečaj važeći na dan podnošenja zahtjeva za naplatu;

- da su prema članku 7. stavku 6. Aneksa sudužnik/ci i jamac/ci-platac/ci izričito upoznati s obvezama korisnika kredita iz osnovnog ugovora s eventualnim Aneksima kao i za obveze preuzete ovim Aneksom u istom opsegu i kvaliteti, uz uvjete i na način kao i sam Korisnik kredita;

- da se prema članku 7. stavku 7. Aneksa korisnik kredita, sudužnik/ci i jamac/ci suglasni da se temeljem osnovnog ugovora i pripadajućih Aneksa kao javnobilježničkih ovršnih isprava, protiv njih neposredno provede ovrha;

- da su prema članku 8. Aneksa ugovorne strane suglasne da Banka visinu i dospelost tražbine osnovnog ugovora i eventualnih Aneksa uz isti dokazuje izvodom iz svojih poslovnih knjiga;

- da je prema članku 9. stavku 1. Aneksa korisnik kredita u obvezi nastaviti plaćati anuitete utvrđene otplatnim planom važećim prije konverzije kredita do dana sklapanja ovog Aneksa;

- da su prema članku 9. stavku 2. Aneksa ugovorne strane suglasno utvrdile da će se razlika između uplaćenog iznosa u prijelaznom razdoblju (razdoblje do dana zaključenja ovog Aneksa) i iznosa za uplatu po anuitetu utvrđenom novim otplatnim planom utvrditi kod dospijea prvog sljedećeg anuiteta po provedbi Aneksa u poslovnim knjigama Banke, te će se tako utvrđena razlika smatrati preplatom ili manje uplaćenim iznosom (manjak), da će banka o ukupnom iznosu preplate, odnosno

manjka pisanim putem obavijestiti korisnika kredita odmah po provedbi Aneksa u poslovnim knjigama Banke, da se korisnik kredita obvezuje da će, u slučaju da na dan 30. 9. 2015. nema manjak, ali u prijelaznom razdoblju isti bude utvrđen, manjak utvrđen u prijelaznom razdoblju podmiriti, primjenom ugovorenog tečaja i načina podmirenja obveza;

- da su prema članku 10. Aneksa ugovorne strane suglasno utvrdile da sve ostale odredbe osnovnog ugovora i eventualnih Aneksa uz isti koje nisu u suprotnosti s odredbama ovog Aneksa ostaju nepromijenjene;

- da su prema članku 11. stavku 2. Aneksa ugovorne strane suglasno utvrdile da je Banka dužna, ukoliko su ugovorene promjenjive kamatne stope, a sukladno Zakonu o kreditnim institucijama obavijestiti Korisnika kredita o promjeni tih kamatnih stopa;

- da su prema članku 12. stavka 2. Aneksa ugovorne strane u cijelosti prihvatile odredbe Općih uvjeta poslovanja Hypo Alpe-Adria-Bank d.d., odredbe i tarife Odluke o naknadama za usluge Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. sa svim izmjenama i dopunama istih koje budu donesene za vrijeme postojanja tražbina Banke iz Osnovnog ugovora i eventualnih Aneksa uz isti;

- da je konverzija i izračun iste proveden sukladno ZID ZPK/15.

13. Sporno je:

- jesu li za ovu parnicu uopće relevantne odluke trgovačkih sudova na koje se tužitelj poziva,

- ima li tužitelj svojstvo potrošača po navedenom ugovoru o kreditu,

- visina tužbenog zahtjeva za isplatu te

- je li, neovisno o navedenom, nastupila zastara za glavnične iznose s kamatama.

14. Osim toga, sporna su, u bitnome, prvenstveno pravna pitanja, odnosno jesu li ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli te kakvi su učinci sklopljenog dodatka ugovoru o kreditu kojim je provedena konverzija kredita, neovisno o eventualnoj ništetnosti navedenih ugovornih odredbi.

15. Neosnovan je navod tuženika da zbog toga što je s tužiteljem sklopio konverziju sukladno odredbama ZID ZPK/15. tužitelj više nema pravni interes zahtijevati isplatu stečenog bez osnove po ništetnim odredbama ugovora o kreditu, jer je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci, poslovni broj: Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. izrazio shvaćanje da sama činjenica da su stranke sklopile Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznosa preostale neotplaćene glavnice kredita te je postignut sporazum o raspolaganju pretplatom, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne. U istoj odluci jasno je navedeno da korisnik kredita ima pravni interes i može tražiti utvrđenje

ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga eventualno ostvarivao svoja prava za koja smatra da mu pripadaju. Radi navedenog ovaj sud je ovlašten utvrđivati ništetnost odredbi iz osnovnog ugovora o kreditu koje se odnose na odredbe kojom je ugovorena valutna klauzula jer, tužitelj kao korisnik kredita i nadalje tvrdi da provedbom konverzije nije u potpunosti oštećen glede posljedica koje su proizvele ništetne ugovorne odredbe.

16. Prema odredbi čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 96/03.) važećeg u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, a prema točki 2. istog članka, trgovac je svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja, ili djelatnosti.

17. Na temelju iskaza tužiteljice sud je utvrdio da je zaključila ugovor o kreditu radi dovršenja kuće. Na taj kredit odlučila se je nakon što je vidjela reklamu kojim su se reklamirali ugovori uz kamatu od 3,88 %, a radilo se o kreditima vezanim uz valutu CHF. Službenica u banci potvrdila joj je da se radi o najpovoljnijem ugovoru u to vrijeme, zbog čega se je odlučila za zaključenje tog ugovora. Nije imala mogućnost mijenjanja pojedinih odredaba ugovora o kreditu. Službenica u banci nije ju informirala o parametrima o kojima ovisi promjena tečaja CHF. Sredstvima kredita dovršila je kuću u kojoj živi. Naknadno je zaključila aneks uz ugovor o kreditu kojim je izvršena konverzija, a istog je zaključila jer više nije bila u mogućnosti otplaćivati mjesečne anuitete s obzirom da suprug u međuvremenu više nije bio zaposlen. Uzdržavala je kćeri koje su se u to vrijeme školovala, a mjesečni anuitet je od oko početnih 930,00 kn porastao na iznos od 2.140,00 kn. Prije zaključenja ugovora o kreditu istog je pročitala. Nije pokušala promijeniti pojedine ugovora o kreditu jer iste nije mogla promijeniti. Prigovarala je izračunu koji je banka sastavila uz aneks uz ugovor o kreditu kojim je izvršena konverzija, ali na isto nije mogla utjecati jer su joj u banci rekli da je konverzija provedena u skladu sa Zakonom.

18. U kolektivnom sporu u kojem je Trgovački sud u Zagrebu donio presudu broj P1401/2012 od 4. srpnja 2013. koja je presuda potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/2013-4 od 13. lipnja 2014. (glede promjenjive stope ugovorne kamate) i presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. (glede valutne klauzule), a koje su potvrđene presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Revt-249/2014-2 od 9. travnja 2015., te Rev-2221/2018 od 3. rujna 2019., a kojim pravomoćnim presudama je utvrđeno da su banke, a među njima i tužena, u razdoblju od 10. rujna 2003. pa do 31. prosinca 2008. povrijedile kolektivne interese i prava potrošača – korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, tako da je ugovarana redovna kamata po promjenjivoj stopi koja se utvrđuje jednostranom odlukom kreditora, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora nisu pojedinačno pregovarali o navedenoj odredbi, niti su ugovorom utvrđeni egzaktni parametri i načini izračuna tih parametara koji utječu na odluku kreditora o visini stope kamate, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, čime su banke postupale protivno odredbama Zakona o zaštiti potrošača i protivno odredbama Zakona o obveznim odnosima, i sklapajući ugovore o kreditu koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak,

a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnih ugovora tuženici kao trgovci nisu potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi sa sklapanjem predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

19. Prema odredbi čl. 138.a ZZP/07, važećeg u vrijeme pokretanja postupka pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, odluka suda donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavka 1. ovog Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavka 1. ovog Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika. Odgovarajuću odredbu sadrži i čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 19/22. i 59/23., dalje: ZZP/22.), važećeg u vrijeme pokretanja ove parnice.

20. Prema odredbi čl. 502.c ZPP-a, fizičke i pravne osobe mogu se pozvati na pravno utvrđenje iz kolektivnog spora, te će u tom slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati, a što je tužitelj u ovoj parnici i učinio pa su takvi prigovori tuženika neosnovani.

21. Iskaz tužiteljice sud ocjenjuje neposredno uvjerljivim i nema ga razloga ne prihvatiti. Iz tog iskaza proizlazi da je ugovor sklopila u svojstvu potrošača, a da je tome tako sasvim je jasno i iz samog teksta ugovora o kreditu. Naime, u njemu je tužiteljica navedena kao fizička osoba, bez ikakvog spominjanja nekakve njegove poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja, a namjena kredita člankom 2. određena je „stambeni kredit“, pa je očito neosnovano tuženikovo dovođenje u pitanje dokazivanja je li tužiteljica sredstva kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe. Zbog toga su i tužiteljica i tuženik vezani pravnim shvaćanjima iz navedene parnice za zaštitu kolektivnih interesa i prava.

22. Kako je tužiteljica sklopila predmetni ugovor o kreditu u svojstvu potrošača i kako je namjena ugovora bila potrošačka, na predmetni slučaj primjenjuju se citirane odredbe ZPP-a i Zakona o zaštiti potrošača. Stoga je ovaj sud, a pozivom na utvrđenja u parnicama naprijed citiranih iz kolektivnih sporova, utvrdio ništetnost dijela odredbi naprijed citiranog ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule i promjenjive kamatne stope. Navedene odredbe predmetnog ugovora o kreditu uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

23. Pri tome se navodi da je sud i iz iskaza tužiteljice, utvrdio da je tuženik sklapajući predmetni ugovor o kreditu koristio nepoštene i nišetne ugovorne odredbe sklapanjem ugovora o potrošačkom kreditiranju – ugovora o kreditu tako da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak i promjenjiva kamatna stopa, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tog ugovora nije kao trgovac potrošača u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu.

24. Što se posljedica ništetnosti tiče, iako odredbe ZZP-a spominju samo postupke radi naknade štete, logično je da se odnose i na ostale postupke radi ostvarivanja prava u vezi s povredama propisa o zaštiti potrošača pa i, kao u ovom slučaju, parnice radi povrata stečenog bez osnove zbog ništetnosti ugovornih odredbi.

25. Pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi i stranka se na ništetnost može pozivati i prigovorom u parnici ili isticanjem deklaratornog tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti, radi čega je odlučeno kao pod točkama I.-II. izreke ove presude.

26. Obzirom da je utvrđena ništetnost dijela odredbi ugovora o kreditu u pogledu valutne klauzule, to tužiteljici pripada pravo na povrat preplaćenih iznosa zbog navedenih ništetnih odredbi ukoliko nije u cijelosti obeštećena izvršenom konverzijom.

27. Naime, sklapanje ankese ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija sama po sebi ne znači gubitak prava potraživati od tuženika povrat preplaćenog koji se temelji na ništetnim ugovornim odredbama i onome što je tuženik kao davatelj kredita naplatio od tužitelja na temelju tih ništetnih odredbi. Pri čemu se ukazuje na pravno shvaćanje Europskog suda izraženog u odluci donesenoj u predmetu C-118/17 od 14. ožujka 2019., prema kojem potrošač mora imati pravo na ostvarenje potpune pravne zaštite koji ne može smanjiti niti provedena konverzija, što znači da čin konverzije kredita sam po sebi ne može isključiti provođenje kontrole nepoštenosti konvertiranih ugovornih odredbi, već naprotiv zahtjeva u svakom konkretnom slučaju provjeru da li je provedenom konverzijom u cijelosti uspostavljena pravična ravnoteža narušena ništetnim ugovornim odredbama.

28. Prema ocjeni ovog suda svrha koja se želi postići primjenom odredbi ZID ZPK/15. je da se u primjeni odredbe članka 19.b položaj korisnika kredita u valuti CHF kao potrošača izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u valuti EUR. Ovdje treba imati u vidu i pravilo po kojima se vrši konverzija kredita, a sadržana su u odredbi članka 19.c tog Zakona pri čemu treba reći da niti tom odredbom, ali niti jednom drugom odredbom navedenog Zakona, te niti jednom odredbom Dodatka ugovoru o kreditu koji su stranke sklopile u skladu s tim Zakonom, nije uređeno pitanje rješavanja posljedica ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi, ni one o promjenjivosti stope ugovorne kamate ni one o valuti kredita u CHF, čak što više u vrijeme donošenja navedenog Zakona pa čak i u vrijeme konverzije još nije bila donesena pravomoćna sudska odluka u kolektivnom sporu kojom bi bila utvrđena ništetnost ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u valuti CHF. Dakle, konverzija kredita u valuti CHF, onako kako je uređena navedenim Zakonom odnosi se isključivo na ugovorne obveze proizašle iz ugovora o kreditu, i niti jedna odredba ZID ZPK/15 ne širi primjenu konverzije na izvan ugovorne odnose stranaka, kao što su restitucijski zahtjevi (stečeno bez osnove) temeljem ništetnih ugovornih odredbi. Konačno, treba imati u vidu i činjenicu da se tužitelj niti jednom odredbom sklopljenog Dodatka ugovoru ne odriče zahtijevati potpuno obeštećenje temeljem ništetnih ugovornih odredbi ugovora o kreditu u valuti CHF, a odredbom članka 41. stavka 1. ZZP/14 propisano je da se potrošač ne može odreći prava koja ima na temelju tog Zakona i drugih zakona kojima se štite prava potrošača niti mu se ista mogu ograničiti. Sklapanjem Aneksa osnovnom Ugovoru o kreditu izmijenjeni su samo uvjeti i način otplate kredita, što potvrđuje i sama činjenica da se radilo o dodatku osnovnom ugovoru, a ne o sklapanju sasvim novog ugovora pa je stoga neprihvatljivo pravno shvaćanje da osnovni ugovor o kreditu u CHF nije uopće postojao kada je u konkretnom slučaju od dana sklapanja

osnovnog ugovora o kreditu 2006. pa do sklapanja Aneksa vrijedio više od devet godina i imao sve pravne posljedice kao i kod korisnika kredita koji nisu sklopili dodatak osnovnom ugovoru i proveli konverziju. Čak kada bi se uzelo da je osnovni ugovor o kreditu prestao važiti, ne bi bilo nikakvih zapreka za utvrđenje nepoštenim i ništetnim odredbi osnovnog ugovora o kreditu (tako i u odluci Vrhovnog suda broj Rev-18/2018 od 26. svibnja 2020.). Sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu stranke su utvrdile svoja prava i obveze ubuduće te retroaktivno od dana sklapanja osnovnog Ugovora o kreditu, ali ničime nisu niti su mogle regulirati prava korisnika kredita u CHF na temelju ništetnih odredbi osnovnog ugovora za razdoblje do konverzije. Vrhovni sud je još u odluci broj Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. zauzeo pravno shvaćanje da korisnik kredita samim sklapanjem dodatka osnovnom ugovoru o kreditu nije izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, a slijedom toga i pravo na postavljanje kondemnatornih zahtjeva za isplatu na temelju tako utvrđenih nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

29. Ovome valja dodati da iako se na pravne odnose i sporove proizašle iz njih koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, kakav je i predmetni, pravo Europske unije ne primjenjuje neposredno, i u tim slučajevima postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine (što uključuje uz ostalo i praksu Suda Europske unije), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju (dalje: SSP), koji je Republika Hrvatska potpisala 29. listopada 2001., a stupio je na snagu 1. veljače 2005., dakle i prije sklapanja spornog Ugovora o kreditu. Odredbom članka 74. stavka 2. alineje 1. SSP-a Republika Hrvatska obvezala se osigurati usklađivanje zakonodavstva i prilagođavanje zaštite potrošača u Republici Hrvatskoj zaštiti je na snazi u Europskoj uniji.

30. Pravno shvaćanje iz ove odluke o pravnim učincima konverzije u skladu je sa shvaćanjem Suda Europske unije zauzetim u presudi od 14. ožujka 2019., Zsuzsanna Dunai protiv ERSTE Bank Hungary Zrt, C-118/17, ECLI:EU:C:2019:207, prema kojem zakonodavna intervencija u odnosu na zahtjeve koje postavlja Direktiva 93/13/EEZ nije zabranjena no ona mora ispuniti uvjet potpune restitucije u smislu obeštećenja potrošača, kakvo bi obeštećenje potrošač dobio da nepoštene odredbe ugovora nema, jer zakon ne smije imati za učinak smanjenje takve zaštite zajamčene potrošačima. Sud Europske unije je obrazložio kako se u pogledu zakona kojim se provodi konverzija kredita potrošač mora nalaziti u pravnoj i činjeničnoj situaciji kao da nikada nije postojala ništetna odredba, odnosno ugovor, i to s posljedicom prije svega povrata sve koristi koje je trgovac neopravdano stekao. Iz te odluke može se zaključiti da potrošač uvijek ima pravo na potpuno obeštećenje temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi potrošačkog ugovora i to bez obzira i na eventualnu zakonsku intervenciju u to njegovo pravo. Takvo pravno shvaćanje ne dovodi u pitanje niti činjenica da je prema ZID ZPK/15 potrošaču i korisniku kredita u CHF dana mogućnost izbora pristati na konverziju ili nastaviti otplatu kredita prema odredbama osnovnog ugovora.

31. Osim toga, Sud Europske unije je u presudi od 29. travnja 2021., I. W., R. W. protiv Bank BPH S. A., C-19/20, ECLI:EU:C:2021:341, zauzeo shvaćanje da članak 6. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da je na nacionalnom sudu da utvrdi nepoštenost odredbe ugovora sklopljenog između prodavatelja robe ili pružatelja usluga i potrošača, čak i ako su je te stranke ugovorno izmijenile. Takvo utvrđenje dovodi do ponovne uspostave situacije u kojoj bi se potrošač nalazio da nije postojala

odredba čija je nepoštenost utvrđena, osim ako je potonji na temelju slobodnog i informiranog pristanka putem izmjene nepoštene odredbe odustao od takve ponovne uspostave, što je dužan provjeriti nacionalni sud. Naime, činjenica da su određene ugovorne odredbe putem nacionalnog zakona bile proglašene nepoštenima i ništavima te zamijenjene novim odredbama ne može imati za učinak smanjenje zaštite zajamčene potrošačima.

32. I Europski sud za ljudska prava je u odluci u predmetu Žulić protiv Republike Hrvatske (zahtjev broj 69108/17) od 1. rujna 2022., između ostalog naveo „da banka potpisivanjem aneksa (dodatak ugovoru o kreditu) nije udovoljila tužbenom zahtjevu“, kako je to formulirao podnositelj, pa se može zaključiti kako Europski sud za ljudska prava smatra da sklapanjem sporazuma o konverziji nije udovoljeno zahtjevu na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

33. Pravno shvaćanje iz ove odluke u skladu je i sa shvaćanjem Vrhovnog suda koje je zauzeto u rješenju broj: Rev 1096/2022-2 od 8. studenoga 2022.: „Sklapanjem dodatka ugovoru kojim je izvršena konverzija kredita sukladno ZID ZPK/15 ne gubi se pravo na potraživanja preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu te korisnik kredita zadržava pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu, ako takva razlika postoji.“

34. Dakle, tužiteljica kao potrošač, neovisno o konverziji kredita, ima pravo na potpuno obeštećenje od posljedica koje su za nju proizvele ništetne ugovorne odredbe o vezanju otplate uz valutu CHF, naravno pod pretpostavkom da onim što joj je priznato na ime pretplate prilikom provedbe konverzije nisu u potpunosti sanirane posljedice ništetnosti ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

35. Tek takvim pristupom dolazi do izjednačenja prava korisnika kredita u CHF koji su sklopili dodatak ugovoru o kreditu i proveli konverziju u odnosu na one korisnike kredita u CHF koji nisu sklopili takav dodatak ili isti nisu mogli sklopiti. U razdoblju od sklapanja osnovnog ugovora o kreditu pa do dana konverzije takvi potrošači imali su jednak pravni status i trpjeli su jednake pravne posljedice nepoštenih ugovornih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

36. Međutim, korisnici kredita ne mogu kumulirati preplatu koja im je priznata konverzijom i onu koja proizlazi iz nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu do dana konverzije, nego imaju pravo na razliku ako ona postoji, a što se utvrđuje financijskim vještačenjem.

37. Navedeno pravo tužiteljice kao potrošača u skladu je i s pravnim shvaćanjem Suda EU izraženim u odluci od 9. srpnja 2020. godine u predmetu C-452/18. Naime, nepoštene odredbe u ugovoru koji je trgovac sklopio s potrošačem nisu obvezujuće za potrošača, uzima se kao da nikada nisu niti postojale tako da ne mogu imati učinak prema potrošaču. Posljedično navedenom iste se izuzimaju od primjene osim ako se potrošač tome usprotivi, jer pravo na djelotvornu zaštitu potrošača podrazumijeva i njegovu mogućnost da odustane od ostvarenja svojih prava tako da se, ako je to slučaj, mora uzeti u obzir volja potrošača kada on, svjestan neobvezujuće naravi nepoštene ugovorne odredbe i posljedica koje je proizvela, ipak izjavi da se protivi isključenju njene primjene, čime daje slobodan i informiran pristanak

na odredbu o kojoj je riječ. To bi nadalje značilo da se tužitelj mogao odreći isticanja nepoštenosti odredbi osnovnog ugovora u naknadno sklopljenom ugovoru kojim se mijenjaju ništetne odredbe osnovnog ugovora, kao što se mogla odreći i učinaka do kojih bi dovelo proglašavanje tih odredbi nepoštenima, ali sve to samo pod uvjetom da je to učinila na temelju slobodnog i informiranog pristanka. Međutim, imajući u vidu sadržaj predmetnog Aneksa ugovoru o kreditu, koji su stranke zaključile, jasno proizlazi da u njemu nema izjave kojom se tužiteljica odriče nepoštenosti predmetnih ugovornih odredbi, kao ni od pravnih učinaka koji bi iz toga mogli proizaći za nju.

38. Sukladno tome, tužiteljica je činjenično i obrazložila svoj zahtjev te je na taj način dat i zadatak sudskom vještaku za financije.

39. Na temelju nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za financije, računovodstvo i vrijednosne papire, Darka Prpića iz tvrtke Darfin d.o.o. iz Zagreba od 5. studenog 2025. (list 218-232 spisa) sud je utvrdio da zatezne kamate na više plaćene razlike u anuitetima s osnove primjene valutne klauzule do dana konverzije, iznose 1.383,06 EUR. Više plaćene razlike u anuitetima s osnove primjene valutne klauzule ukupno iznose 4.495,10 EUR. Preplata utvrđena konverzijom iznosi 2.552,87 EUR. Iznos od 3.325,29 EUR predstavlja zbroj više plaćenih razlika anuiteta s osnove primjene valutne klauzule i zateznih kamata obračunatih do konverzije na spomenute više plaćene razlike, umanjene za preplatu utvrđenu konverzijom. Razlika preostale glavnice po konverziji iznosi 190,03 EUR. Iznos od 3.515,32 EUR predstavlja iznos od 3.325,29 EUR uvećan za razliku preostale glavnice po konverziji. Manje plaćene razlike u anuitetima s osnove primjene valutne klauzule ukupno iznose -181,42 EUR. Iznos od 3.333,90 EUR predstavlja iznos od 3.515,32 EUR umanjen za manje plaćene razlike anuiteta s osnove valutne klauzule.

40. Tužiteljica nije imala prigovor na nalaz i mišljenje vještaka, dok je tuženik na glavnoj raspravi od 3. veljače 2026. prigovorio metodologiji koju je vještak koristio te je zatražio da sudski vještak usmeno iznese svoj nalaz i mišljenje na raspravi, dok je na glavnoj raspravi od 11. ožujka 2026. prigovorio da preplata priznata aneksom po fiksnom tečaju konverzije (od 7,53450) iznosi 2.588,22 eura.

41. Zbog prigovora tuženika na nalaz stalnog sudskog vještaka za financije, računovodstvo i vrijednosne papire, Darka Prpića iz Zagreba od 5. studenog 2025. sud je saslušao vještaka na raspravi.

42. Na temelju saslušanja sudskog vještaka za financije, računovodstvo i vrijednosne papire, Darka Prpića sud je da u cijelosti ostaje kod pisanog nalaza i mišljenja. U odnosu na primijenjenu metodologiju kojom se nalaže da se razlika s naslova valutne klauzule izračuna uzimajući anuitet u CHF koji je primjenjivala banka u periodu do 30.9.2015. te taj iznos anuiteta pomnožen sa srednjim tečajem banke iskazan u kunama i uspoređen sa iznosom koji se dobije množenjem anuiteta u CHF-u sa tečajem na dan isplate kredita 29. 5. 2006. 1 CHF jednako 4,652 kn gdje je pod točkom 3. iskazana pozitivna i negativna tečajna razlika. Na pozitivne tečajne razlike je izvršen obračun zateznih kamata do 30. 9. 2015. U odnosu na izračun razlike preostale glavnice na dan konverzije ista je izračunata na način da je preostala glavnica prema obračunu banke prema fiksnom tečaju na dan isplate kredita iskazana u kunama uspoređena sa iznosom preostale glavnice na dan 30.9.2015. po eurskom kreditu koji se uspoređivao i izračunavao po odredbama provođenja konverzije. U

odnosu na prigovor tuženice o primjeni tečaja, sudski vještak je naveo da je utvrđena preplata po eurskom kreditu na dan 30.9.2015. iznosila 2.552,87 eura, odnosno kunski iznos 19.500,95 HRK te je taj iznos eura koristio u nalazu. Ako treba primijeniti na taj iznos do 30.9.2015. fiksni tečaj koji je u primjeni od 1.1.2023., onda bi to iznosilo 2.588,22 eura.

43. Sud je nalaz i mišljenje ocijenio stručnim i objektivnim, sudski vještak argumentirano je i jasno odgovorio na sve primjedbe i prigovore tuženika dok je u odnosu na pravna pitanja ovaj sud svoj stav obrazložio u ovom obrazloženju te je sukladno tome i određen zadatak vještačenja, zbog čega je sud dokazni prijedlog tuženika kojim je predlagao provođenje dopunskog financijskog vještačenja na okolnost iz toč. IX. iz odgovora na tužbu

44. U pogledu tzv. negativnih razlika treba reći da prema pravnom shvaćanju izraženom u presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-549/2023-4. od 18. prosinca 2023.: "U slučaju izostanka prigovora radi prebijanja ili materijalnopravnog prigovora prijeboja ili protutužbenog zahtjeva, u postupcima u kojima tužitelj potražuje isplatu preplaćenih mjesečnih iznosa po osnovi ništetnosti odredbe o CHF valutnoj klauzuli, sud nije ovlašten niti dužan umanjiti tužiteljevu tražbinu s tzv. potplaćenim iznosima, odnosno negativnim tečajnim razlikama koji se odnose na razdoblje kada je tečaj HRK-CHF bio manji od tečaja HRK-CHF na dan isplate kredita". Tuženik u ovoj parnici u pogledu tzv. negativnih razlika nije istaknuo niti prigovor radi prebijanja, niti materijalnopravni prigovor prijeboja niti protutužbenog zahtjeva pa je sukladno tome osnovan zahtjev tužiteljice postavljen upravo prema varijanti kada se promatraju samo više plaćeni iznosi.

45. Dakle, provedenom konverzijom, nije uspostavljena ravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana, odnosno tužitelj nije oštećen, jer je iz nalaza i mišljenja vještaka utvrđeno da unatoč provedenoj konverziji i dalje ostaje dug tuženika na ime preplaćenih iznosa temeljem ništetnih odredbi i to na ime preplate zbog promjene tečaja.

46. Prema odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05., dalje: ZOO), koji se, s obzirom na vrijeme sklapanja ugovora (23. svibnja 2006.), u ovom slučaju primjenjuje na temelju odredbi iz čl. 1163. st. 1. i čl. 1165. tog Zakona, u slučaju ništavosti ugovora svaka strana dužna je vratiti drugoj sve što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Prema čl. 324. st. 1. ZOO-a, ništavost neke odredbe ne povlači ništavost ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Posljedica ništavosti navedenih odredbi jest i primjena odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a, prema kojoj kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, nadoknaditi vrijednost ostvarene koristi. Dakle, tužiteljica ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa u odnosu na iznose koje bi tuženik bio dužan platiti da se od početka otplate do dana konverzije primjenjivala otplata bez valutne klauzule.

47. Sud je utvrdio da preplata tužiteljice na ime valute iznosi 3.325,29 eura (u cijelosti se odnosi na dospjeli nenaplaćeni glavni dug, list 232 spisa), budući se od više plaćene razlike anuiteta s osnove valutne klauzule u iznosu od 4.495,10 eura i zatezne kamate obračunate na više plaćene razlike anuiteta s osnove promjene tečaja obračunate do konverzije u iznosu od 1.383,06 eura, oduzima iznos preplate utvrđene konverzijom u iznosu od 2.552,87 eura (pri čemu je prilikom preračunavanja kuna u eure primijenjen tečaj na dan 30. rujna 2015. za eurske kredite). Sukladno navedenom, točkom III. izreke presude usvojen je tužbeni zahtjev u iznosu od 3.325,29 eura.

48. Prema odredbi čl. 1115. ZOO-a, kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se platiti i zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nesavjestan od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Imajuću u vidu da je razlog ništetnosti odredbi o valutnoj klauzuli upravo nepoštenost tih odredbi, tuženik je nesavjestan (nepošten) te tužitelj ima pravo na zateznu kamatu koja teče na iznos glavnice u iznosu od 3.325,29 eura po osnovi ništetnih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli od 1. listopada 2015., a kako je to navedeno pod točkom III. izreke presude.

49. Nedospjela glavnica utvrđena je, dakle Aneksom ugovoru o kreditu, na temelju obračuna propisanog ZID ZPK/15. pa je stoga posljedica sklopljenog ugovora među strankama koji se temelji na obračunu propisanom zakonom. Tužiteljica je sklapanjem Aneksa ugovoru o kreditu prihvatila tako utvrđenu visinu nove glavnice. Neosnovan je deklaratorni zahtjev tužiteljice na utvrđenje ništetnim odredaba Aneksa uz ugovor o kreditu broj 166-081/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 7. siječnja 2016., sadržane u člancima 1., 2., 3., 4., 5., 7., 8., 9., 10., 11., i 12. te kondemnatorni zahtjev tužiteljice za isplatu preplaćenog iznosa po predmetnom Aneksu ugovora o kreditu.

50. To stoga, što naprijed navedeni Aneks ugovoru o kreditu nije ništetan, kao što je to zaključio u istovjetnom predmetu Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci Gos-1/2019 od 4. ožujka 2020., raspravljajući o valjanosti i pravnim učincima sporazuma o konverziji.

51. Naime, u citiranoj odluci zauzet je pravni stav po kojem Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

52. Tako Vrhovni sud Republike Hrvatske u citiranoj odluci ističe kako je ZID ZPK Ustavni sud Republike Hrvatske ocijenio usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske, te u svojem rješenju broj U-I-3685/2015 od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba, te osam kreditnih institucija za pokretanje postupaka za ocjenu suglasnosti s Ustavom tog Zakona (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama, "Narodne novine" broj 102/15).

53. U svojoj odluci Ustavni sud Republike Hrvatske, pored formalne i materijalne ustavnosti, istaknuo je da osporeni ZID ZPK-a ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize, te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere

bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjieran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima.

54. U takvim okolnostima, imajući nastavno na umu da je ZID ZPK-a poseban Zakon (*lex specialis*), u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno, Zakon o obveznim odnosima, te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK-a o konverziji dovesti do ništetnosti ili ne postojanja pojedinih odredbi sporazuma o konverziji, u konkretnom slučaju pojedinih odredbi Aneksa uz ugovor o kreditu broj 166-081/2006 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine od 7. siječnja 2016., zbog čega je valjalo odlučiti kao pod točkom IV. izreke presude.

55. Budući da utuženi iznos na ime razlike glavnice nije posljedica ništetnih odredbi (o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi) iz osnovnog ugovora o kreditu, već je posljedica sklopljenog Aneksa ugovoru o kreditu i izračuna konverzije izvršenog sukladno odredbama ZID ZPK/15. na kojega je tužiteljica slobodnom voljom pristala, tužiteljici ne pripada pravo zahtijevati ovu isplatu, radi čega je odlučeno kao pod točkom V. izreke presude, pa je tužiteljica odbijena s iznosom od 190,03 eura s pripadajućom zateznom kamatom, kao neosnovanim.

56. Tuženikov prigovor zastare nije osnovan. Naime, ZZP/09 (kao ni onaj raniji, a ni sada važeći ZZP) odredbe o zastari ne sadrži te se primjenjuju opće odredbe ZOO-a. Tražbine zbog povrata stečenog bez osnove zastarijevaju u općem zastarnom roku od pet godine iz čl. 225. ZOO-a. Prema odredbi čl. 241. ZOO-a, zastara se prekida podnošenjem tužbe i svakom drugom vjerovnikovom radnjom poduzetom protiv dužnika pred sudom ili drugim nadležnim tijelom radi utvrđivanja, osiguranja ili ostvarenja tražbine. Prema odredbi čl. 140. ZZP/09, pokretanje ili vođenje postupka pokrenutom na temelju članka 131. ovog Zakona ne sprečava osobu kojoj je, postupanjem trgovca koje je suprotno odredbama ovog Zakona ili drugim propisima koji su navedeni u članku 131. ovog Zakona, prouzročena šteta da pokretne pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv osobe kojoj je nedopuštenim postupanjem prouzročila štetu, da pred sudom pokrene postupak za poništenje ili utvrđivanje ništetnosti ugovora koji je sklopljen po utjecajem nedopuštenog postupanja, odnosno da pred sudom pokretne bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarivanje prava koja joj pripadaju na temelju pravila sadržanih u ovom ili drugim zakonima. Odgovarajuću odredbu sadrži i čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, broj: 19/22. i 59/23., dalje: ZZP/22.), važećeg u vrijeme pokretanja ove parnice. No, o učincima tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnesene u skladu s čl. 131. ZPP-a na prekid zastarnog roka izjasnio se Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi i rješenju, poslovni broj: Rev-2245/17-2 od 20. ožujka 2018. Pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u navedenoj odluci jest da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. S obzirom da se radi o odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske donesenoj u pogledu tzv. izvanredne revizije iz odredbe čl. 382. st. 2. ZPP-a, svrha koje je upravo jedinstvena primjena prava i ravnopravnosti svih u njenoj primjeni, takvim shvaćanjem je i ovaj sud vezan. Povodom ustavne tužbe podnesene protiv navedene

presude Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci broj: U-III-2922/2018 od 20. veljače 2020. zaključuje da "ovdje spornom pitanju prekida roka zastare Vrhovni sud pristupio imajući u vidu svrhu instituta zastare s jedne strane, te svrhu sustava kolektivne zaštite potrošača s druge strane, uravnotežujući suprotstavljene interese s jedne strane potrošača kao vjerovnika te s druge strane podnositeljice kao dužnika. Stoga Ustavni sud ne nalazi ništa očito nerazumno ili proizvoljno u pravnom shvaćanju Vrhovnog suda iznesenom u ovdje osporenoj presudi." Tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava Trgovačkom sudu u Zagrebu u predmetu P-1401/2012 podnesena je 4. travnja 2012., čime je došlo do prekida zastare.

57. Prema odredbi čl. 245. st. 3. ZOO-a, kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ... zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Prethodno navedeno pravno shvaćanje potvrđeno je i objedinjenim pravnim shvaćanjem donesenim na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022. pod točkom 4.

58. U konkretnom slučaju, budući da se radi o zahtjevu zbog ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli, zastara je ponovno počela teći od 15. lipnja 2018. zbog presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: PŽ-6632/1017 kojom je o tome pravomoćno završen kolektivni spor, pa bi zastarni rok istekao 15. lipnja 2023. tako da zastara u ovom slučaju očito nije nastupila, a tužba u ovom predmetu je podnesena 13. lipnja 2023. čime je zastara ponovno prekinuta.

59. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a, budući da su stranke djelomično uspjele u parnici.

60. Sa zahtjevima za isplatu tužiteljica je uspjela s 94,59 %, a u odnosu na osnovu tužbenog zahtjeva tužiteljica je uspjela u cijelosti budući da odbijanjem tužbenog zahtjeva u dijelu kojim traži utvrđenjem ništetnim ugovorne odredbe koja se odnosi na Aneks uz ugovor o kreditu, nisu nastali posebni troškovi pa se radi o neznatnom uspjehu u sporu, pa tako prosječni uspjeh tužiteljice u parnici ukupno iznosi 97,30 %, a tuženikov 2,70 %. Sukladno tome, tužiteljici je priznato 94,60 % (97,30%-2,70%) troškova zastupanja potrebnih za vođenje parnice, a zahtjev tuženika za naknadu troškova je odbijen u cijelosti. Tužiteljici su, kao potrebni priznati troškovi: sastava tužbe prema Tbr. 7/1 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj: 138/23.), koja se primjenjuje temeljem odredbe Tbr. 52. st. 3. ove Tarife, u iznosu od 100 bodova, sastav podnesaka od 26. veljače 2025. i 2. veljače 2026. prema Tbr. 8/1 u iznosu od po 100 bodova za svaku od navedenih radnji, zastupanje na ročištima od 9. travnja 2025., 3. veljače 2026. i 11. ožujka 2026. prema Tbr. 9/1 u iznosu od 100 bodova za svaku od navedenih radnji, što zajedno iznosi 600 bodova, odnosno, prema vrijednosti boda od 2,00 eura iz Tbr. 54. iznosi 1.200,00 eura. Tužiteljici nije priznat trošak za sastav podneska do 6. veljače 2026. jer je ispravno mogla precizirati tužbeni zahtjev već u podnesku od 2. veljače 2026. Navedeni troškovi priznati su joj razmjerno uspjehu od 94,60 %, odnosno u iznosu od 1.135,20 eura, čemu valja dodati PDV u iznosu od 283,80 eura. Osim troškova zastupanja, tužiteljici su priznati troškovi vještačenja u iznosu od 550,00 eura jer je navedeni trošak bio nužan za donošenje odluke u ovom predmetu. Budući da je tužiteljica oslobođena plaćanja pristojbi na temelju odredbe čl. 11. st. 1. t. 20. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“, broj: 118/18. i 51/23., dalje: ZSP), tužiteljici nije priznat zatraženi trošak sudske pristojbe na tužbu i presudu. Tuženiku je naloženo da tužiteljici na ime

naknade troškova ukupno plati 1.969,00 eura zajedno s pripadajućom zateznom kamatom sukladno odredbi iz čl. 29. ZOO-a, zbog čega je odlučeno kao pod točkom VI. izreke ove presude, dok je tužiteljica odbijena s preostalim dijelom zahtjeva za naknadu parničnog troška kao neosnovan, zbog čega je odlučeno kao pod točkom VII. izreke ove presude.

61. Na trošak je tužiteljici dosuđena i zatezna kamata od presuđenja na cjelokupni iznos troškova, na temelju odredbe iz čl. 151. st. 3. ZPP-a, zbog čega odlučeno kao pod točkom VI. izreke ove presude.

U Krapini 2. lipnja 2026.

S u d a c:

Barbara Čuček

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove je presude dopuštena žalba županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda, pisano, u roku od 15 dana od dana primitka pismenog opravka istog.

DOSTAVITI:

1. Ana Čopor, odvjetnica iz Varaždina, Stanka Vraza 7, putem e-Oglasne ploče
2. Hrvoje Matić, odvjetnik iz Zagreba, Maksimirska 81, putem e-Oglasne ploče

Broj zapisa: **9-30888-e90b7**

Kontrolni broj: **0e5bf-f38e4-27e0c**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zlataru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.